

HENRIETTE BAART DE LA FAILLE, *Mijn Straat*, Zeist, J. Ploegsma, 1926.

Over innig-gemeende, trouwhartige boeken iets kwaads te moeten zeggen — het is onaangenaam werk voor den recensent. Men zou het gaarne nalaten om de persoonlijkheid, die achter het boek staat, te ontzien. Zij is zoo lang van iets dierbaars vervuld geweest en daar komen de woorden der kritiek en bederven haar vriendelijke illusie. Altijd weer echter rijst de vraag: waarom kan de schrijver (schrijfster) zijn gaven niet aan het leven zelf dienstbaar maken, waarom moest er weer een boekje samengeflanst worden? — Is het leven op zichzelf niet groot, niet wijd genoeg? Wanneer er iets fijns en iets goeds in een vrouw leeft, is het dan niet beter, dat zij dit gaaf aan haar medemenschen geeft, dan het als iets halfwassens en brokkeligs der wereld aan te bieden? Wie „Mijn Straat” leest, erkent wel dat hier een teerhartige vrouw aan het woord is — maar, in trouwe, waar zou het naar toe gaan met de wereld als alle teerhartigen hun gevoelsuitingen in bonbon-vorm als kerstgave bij u thuis bezorgden?

Heel het boek staat in de vriendelijke, huiselijke kerststemming. Een bloemetje, een hoekje bij het raam, een verrassing, een beminnelijke gedachte, rood licht en een huis-aan-den-overkant, waar de gordijnen dikwijls open zijn en een klein drama doen raden.

Ach, eigenlijk begrijp ik er alles van. Een vrouw, aan het hoekje bij het raam gebonden door een gebrek, ziet uit in haar straat, — de jonge straat van een Londensche voorstad. En zij „leefde” met die straat. Dat werd iets voor haar, misschien meer dan voor een ander. Toen voelde zij behoefte dezen droom, dat stille binnen in haar — dat op zich zelf zoo kostelijke — „uit te schrijven”. En toen was het meteen hopeloos. Met de weinige hulp van een gering talent werden de woorden luchtledig, star, en zij rijden zich onrythmisch, onmelodisch. Er ging een ontnuchtering door de woorden. Een zwakke, bleeke afglans der oorspronkelijke, diep-verborgen innigheid gleed als een vermoeide glimlach over al die zinnnetjes. Het leek haar zelf al wel een beetje vreemd — doch zij wist zichzelf nog te begoochelen en keek door de woorden heen neer op het oorspronkelijke beeld, dat haar ziel zoo had bekoord. Is hierin niet iets van een ontheiliging? Misschien zuivert alleen het sterke talent de schennis die in het openbaar maken der gevoelens meestal gelegen is.

J. D. W.

JAC. GAZENBEEK, *Tegen paarse Kim*, Met drie houtsmeden van Jan Weiland, Zeist, J. Ploegsma.

Al menigmaal had ik van Jac. Gazenbeek een klein verhaaltje gelezen van het soort, dat men het liefst met „schetsje” aanduidt. Teekenachtig,